

Innhold

4 Emma Hjorts Museum og Dokumentasjons-senter

Av Sølvi Linde

12 Et helhetlig miljø – Om utformingen av (det fysiske) MILJØ i et bofellesskap for døvblinde og multifunksjonshemma

Av Oddveig Hebnes

18 Paviljongen i Kristiansand

Av Eli Stålesen

18 Aromaterapi som lindring for muskelsyke

Av Thuan Le Cong

19 Bokanmeldelser

Tor Visnes. (Foto Helge Folkestad).

Kardemomme By?

Utviklingen av samfunnets omsorg for mennesker med psykisk utviklingshemning har gått for seg under skiftende forhold med hensyn både til offentlig oppmerksomhet og intern lydstyrke.

Sist den interne lysterken var såpass at den kunne høres utenfor fagmiljøenes grenser, var ved inngangen til det siste tiår i forrige århundre. Nokså lenge siden altså.

Den gangen var det gjennomføringen av HVPU-reformen eller ansvarsreformen som skapte debatt. Først selve reformen, og så hvilke former gjennomføringen tok. Så ble det stille en stund før debatten blomstret i tilknytning til at Sosialtjenestelovens kap 6A ble utformet og iverksatt. Men så ble det ganske stille.

I dag praktiseres tilsynelatende Eyvind Elgesems versjon av Kardemommeloven: «Du skal ikke plage andre, du skal være grei og snill, og med klienten kan du gjøre som du vil.»

Stillheten er øredøvende.

Forskere legger frem sine resultater. Det eneste vi hører er applaus. Fagfolk forteller hvordan de utøver sin praksis. Det eneste vi hører er den stille gnissingen av kulepinner på notatpapir. Politikere mumler i krokene om at utviklingen har gått for fort. Det eneste vi hører er kvalte gjesp.

Johan Borgen skal ha sagt at det der ikke går politikk i, går der mark i. Har det gått mark i omsorgsideologisk tenkning i Norge?

Er det slik at alle nå er enige om alt som blir gjort, sagt og skrevet? Er det slik at alt som blir gjort, sagt og skrevet er bra?

I internasjonale sammenhenger blir Norge gjerne utnevnt til en slags uoffisiell verdensmester i omsorg for utviklingshemmede. Har vi tatt utnevnelsen så til de grader til oss at vi ikke syns vi har mer å være uenige om?

Vi må spørre oss hva mangelen på levende debatt gjør med utviklingen, med samfunnet og med oss selv. Og ikke minst hva stillheten er et tegn på?

Hvis vi skal sikre en videre konsolidering av kunnskapsbasert omsorg og etisk forsvarlig praksis, må snart noen melde seg på i diskusjonene med nye og/eller avvikende synspunkter.

Hvis ikke vi har noen «avvikere» innen rekkene våre, må vi snart kjøpe oss noen.

tvi